

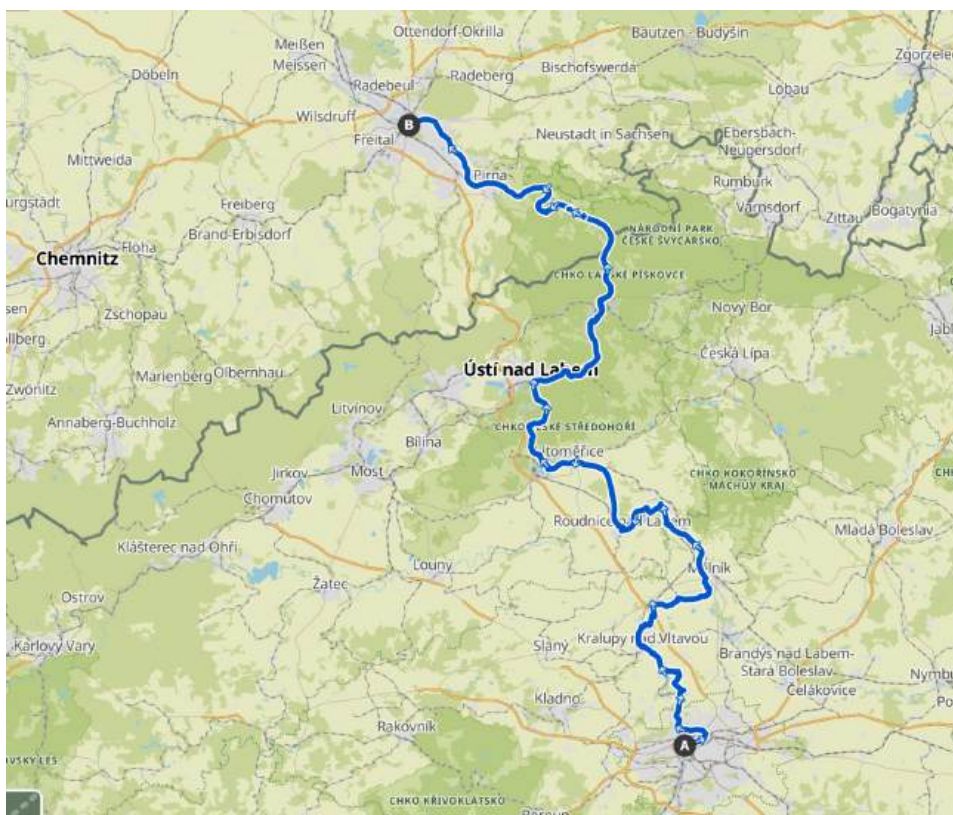
Vooraf: Meanderen langs de Elberadweg

Vanaf a.s. maandag gaan we weer een robbertje fietsen. Fietsen voor watjes volgens velen.

We hebben allebei sinds een paar maanden een nieuwe e-bike. Hoefden we na bestelling 'slechts' 9 maanden op te wachten (het lijkt wel een bevalling!), maar in april was het eindelijk zover.

We starten onze fietsreis in Praag en we eindigen in Dresden. Het eerste plan was met-fiets-op-auto naar Praag, maar we doen eens gek en gaan met-fiets-in-trein. Een reis van bijna 12 uur en via Berlijn. Daarvoor moest ik (Renate) 'eventjes' tickets regelen bij NS International. Ik hou van snel en efficiënt (sommigen noemen dat ook wel ongeduldig, maar dat vind ik zo onaardig klinken), dus dat regel ik wel even online. Hoezo online? Nee hoor, zo'n complexe reis (want fiets mee) kan niet online geregeld worden. Sjonge! De NS-medewerkers hebben schijnbaar behoefte aan persoonlijk contact. Dus dan maar bellen. Na een uurtje(!) aan de babbeldraad was het eindelijk geregeld. Nou ja, bijna dan. Voor het deel tussen Berlijn en Praag hebben we aparte tickets voor de fietsen nodig. NS verwees ons vrolijk door naar het telefoonnummer van de Deutsche Bahn. Waarschijnlijk ook verlegen om een praatje. Dus nog 'even gezellig' met drie van onze oosterburen een uurtje aan de telefoon gehangen. Beter gezegd 3 x 20 minuten, want telkens als we eindelijk zo ver waren om af te rekenen, werd de verbinding verbroken. Aaargh! Maar okay, er zijn veel ergere dingen dan mijn onderontwikkelde geduld dat op de proef wordt gesteld. Voor het luttele bedrag van €14,00 heb ik twee fietstickets gefixt zodat we onze fietsen niet in Berlijn hoeven laten staan. Ze doen het overigens wel 'old school', de kaartjes kregen we per post thuis gestuurd. Skattig! Het regelen van dergelijke kaartjes kost de Deutsche Bahn meer arbeidsuren dan het aan inkomsten oplevert. 🤔

Nadat we in Praag zijn aangekomen, gaan we eerst nog een dagje herinneringen ophalen in de stad (we zijn hier pre-reisverslagen, in 2012, ook al geweest). Maar op de derde dag wordt het d'r an met de lippe! Het wordt een fietsroute van zo'n 250 kilometer en die gaan we opdelen in 5 fietsdagen en een aantal lanterfanterdagen. Hieronder de fietsroute (A = Praag, B = Dresden).

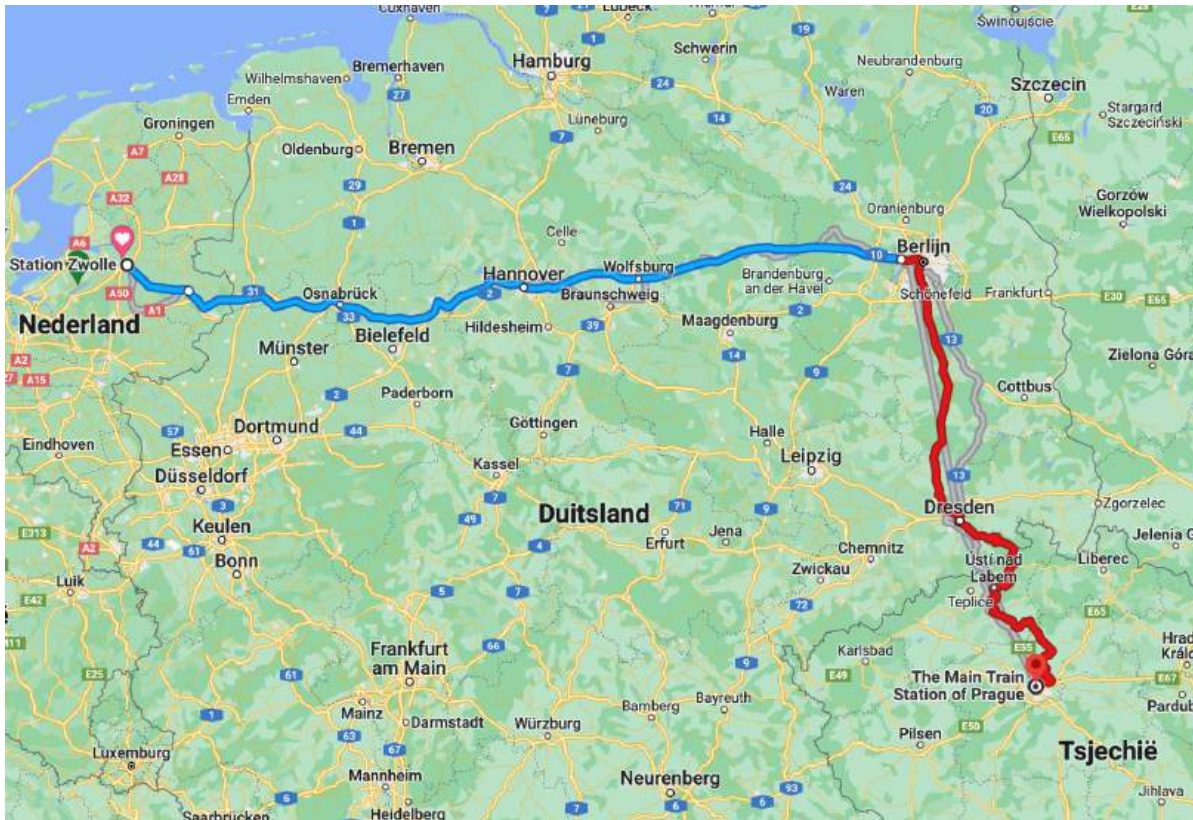
Dit weekend staat in het teken van de hut netjes achterlaten (flinke hekel aan thuiskomen in de rommel), de woonkamer ontruimen (tijdens onze vakantie wordt de vloer geschuurd en opnieuw in de olie gezet) en een woeste poging doen om de inhoud van twee grote hutkoffers aan kleding en aanverwante zaken in een paar fietstassen te proppen. Dit allemaal in willekeurige volgorde.

Nog even dit: het is nog maar een paar weken geleden dat mijn moeder is overleden. Het geeft berusting dat ze uit haar lijden is verlost, maar het is wel verdrietig dat ze uit ons leven is. Ik (Renate) wil niet de indruk wekken dat er niets aan de hand is. Onze reis (en de daarbij behorende afleiding) helpt me om het verdriet te verwerken. En mijn moeder zou willen dat we een leuke tijd hebben. Dus dat gaan we doen, met een lach en af en toe een traan. Zoals een kaarsje aansteken in elke kerk die we bezoeken. En met luchtige reisverslagen. Leuk dat je meeleeft!

Dag 1: Platonische relatie met NS

Vroege reveille vandaag, de trein vertrekt om 5.51u (en die wacht niet, ook niet voor deze twee zelfbenoemde vips). We hebben onszelf verwend met 1e klasse treintickets met gereserveerde plekken voor onszelf én de fietsen. Want fietsen kunnen niet onbeperkt mee in de trein. In Hengelo en Berlijn moeten we overstappen en hopelijk zijn we rond 17.15u in Praag.

...Het begon zo mooi. Hieronder de geplande route:

We zijn ruim op tijd op station Zwolle en we hebben er zin an! We kunnen verstoppertje spelen in de trein, er zit maar een handjevol mensen in. Na 10 minuten onderweg doe ik braaf wat ik opgedragen heb gekregen van NS International: 'check op de reisdag regelmatig de verbindingen van de treinen'. En dus had ik na 10 minuten al rode vlekken in mijn nek. De internationale trein die we in Hengelo moeten nemen, komt wel hoor, maar stopt gewoon niet. What.the.F??? En nu?

Bellen met NS International. Er wordt zelfs opgenomen, en dat om 6.00u. Ik heb goede hoop, dit komt goed! Maar de 'hulp' die ik krijg is: bel om 7.00u maar terug, tot die tijd kunnen we niks doen. Dan zelf maar op onderzoek uit. We kunnen de trein naar Bielefeld nemen, daar overstappen op de trein naar Berlijn en daar overstappen op de trein die we aanvankelijk moesten hebben en waar twee heerlijke fauteuils op ons wachten.

In Hengelo stappen we dan maar uit en even later zien we de internationale trein, ONZE trein met ONZE vip-zetels, gewoon leeg voorbij rijden (in de app staat 'wegens personeelstekort'). Harold rent luid schreeuwend over het perron in de hoop dat de trein stopt. Helaas.

Okay, reset. Om 7u weer even bellen met NS International om en vragen om nieuwe gereserveerde plekken voor onszelf en de fietsen. Nou, dat is niet mogelijk in het boemeltje naar Bielefeld. Oja, en of ik ook even een stempel wil vragen aan de conducteur of bij de infobalie, anders mogen de fietsen niet mee. Dus dat wordt de volgende missie. Maar het boemeltje heeft helegaar geen conducteur. Dan maar in Bielefeld op het station een stempel halen. Om er na 15 minuten achter te komen dat deze boemel ineens niet meer tot Bielefeld doorrijdt maar om een of andere vage reden eindigt in Osnabrück. Dus de plannen moeten weer worden omgegooid.

Ik loop even naar het toilet. Dit boemeltje heeft er zelfs twee! En... beide buiten werking. Ik loop terug naar mijn stoel (tegenover Harold in een vierzits, allebei aan het raam, de andere stoelen volgepakt met bagage), zit er een grijze dame op mijn plek. Ik loop naar haar toe en zeg nog niks, ik vraag me af of ze

met Harold in gesprek was of zo. Maar Harold kijkt niet op van zijn iPad. Ze laat me haar ticket zien, kijkt me aan en vraagt me (in het Duits): 'Goed zo?'

Huh? 'Ik werk niet bij de Deutsche Bahn. U zit op mijn stoel mevrouw.' Ze kirt en zegt dat ze het niet door had. 'En die meneer zei ook niks.' Op dat moment kijkt Harold op en realiseert zich wat hem is ontgaan. En de dame blijft gewoon zitten. Dan ga ik maar ergens anders zitten. 'Ik dacht dat jij het was die weer ging zitten', luidt Harold's excuus. Nadat ik 'm vernietigend heb aangekeken, wordt het een lange, stille rit waarbij Harold me regelmatig bangig in de gaten houdt. Dat zal 'm leren.

Dus uitstappen in Osnabrück, fietsen eruit hijsen en weer op zoek naar een nieuwe aansluiting. Gevonden! Een nieuwe trein naar Hannover! En daarna doorrrr naar Berlijn. De vaart komt er weer een beetje in. Om onderweg te merken dat de aansluitende trein in Hannover 'slechts' 82 minuten vertraging heeft. Weer een nieuw plan en weer bellen met NS International, vragen om in ieder geval reserveringen voor de fietsen. Nope, we moeten maar op goed geluk hopen dat de fietsen kunnen in de trein. We laten onze bloedjes natuurlijk niet achter. Inmiddels had ik een stempel opgehaald (twee zelfs) bij de infobalie, dus we hebben een 'vrijbrief'.

De trein naar Hannover heeft een grote ruimte voor fietsen, rolstoelen en kinderwagens. Op het moment dat wij instappen, zijn we de enige. We plaatsen onze fietsen netjes en stabiel zoveel mogelijk in de hoek. En ik zet de mijne vast met een riem. Een paar stations later stapt een jong gezinnetje in met kinderwagen en baby. Die zetten ze aan de andere kant van het gangpad neer, tegenover onze fietsen, maar voldoende ruimte ertussen. Als ik even wat wil pakken uit mijn fietstas, spreekt de jonge moeder me op een badinerend toontje aan. Of ik mijn fiets even wat beter neer wil zetten en vast wil maken aan de reling. Ik blijf vriendelijk en vertel dat mijn fiets al stabiel én vaststaat en dat ALS 'ie zou vallen, 'ie zeker niet tegen de kinderwagen zou komen. Waarop Mutti zegt: "De e-bike is zeker belangrijker dan mijn kind." Parrrrdon? Ik begin een beetje link te worden en zeg nog netjes dat ik hiervan niet gediend ben, dat ik ook niet wil dat mijn fiets valt (op de kinderwagen) en dat 'ie stabiel staat. Vati begint zich ermee te bemoeien en die snoer ik meteen de mond. Zegt ze dat er twee meter verderop wel ruimte is voor mijn fiets. Dus ik zeg bijdehand dat ze zelf haar kinderwagen daar ook neer kan zetten. Dat vindt ze zowaar een goed plan en ze verplaatst. Als ik weer zit, zie ik dat Vati mijn fiets nog even checkt. Harold geeft 'm nog even de evil eye en daarna durft 'ie natuurlijk helemaal niet meer. Mijn fiets is de hele rit naar Hannover mooi stabiel blijven staan.

De trein die we daarna moeten hebben, zit door alle chaos in dit Bundesgebiet al bommetje vol voordat wij instappen. En zodra we willen instappen en de fietsen willen inladen in de daarvoor bestemde wagon, moeten er nog eerst een tiental bössels (=jongvolwassen knullen) eerst al hun bagage uitladen en daarna nog 6 fietsen naar buiten loodsen. Intussen proppen zich nog een honderdtal mensen de trein in. Onze vip-positie wordt bij de fietsen zittend op de grond of staand en dat twee uur lang. Maar ja, voordeel is wel dat we onze eigen 'diamantjes' goed in de gaten kunnen houden.

Maar dan, eindelijk, om 13.30u zijn we in Berlijn. De trein naar Praag is een half uur eerder weggegaan, zonder ons.

Onze volgende trein gaat pas om 14.50u, dus we kunnen even wat gaan eten.

Ik heb intussen (met een derde belletje naar mijn nieuwe beste vrienden van NS International) weer vip-plekken geregeld in de 1e klasse. Als we nu verder geen tegenslag meer hebben, komen we twee uur later dan gepland aan in Praag. We zullen zien. De fiets moet in de allereerste wagon, de 1e klasse zit in de allerlaatste wagon. Maar geen zorgen, onze plekken zijn gegarandeerd. Toch? Nou, niet als de vriendelijke meneer van NS International aan de telefoon toch plekken in de 2e klasse heeft geregeld terwijl we 1e klasse kaartjes hebben. Daar komen we pas achter als ik in de 1e klasse al mensen foeterend heb benaderd en bijna uit hun stoel heb gesleurd. Inmiddels zijn de medewerkers van NS International en ik al dikke maatjes, dus ik bel gewoon nog een keer. Er worden ter plekke 1e klas zitplaatsen voor ons gereserveerd (die overigens ook bezet waren door een stel Amerikanen), dus die hebben we toen maar weggejaagd. Uiteraard vriendelijk lachend. Maar toch. Opzouten! Na Dresden valt mijn oude reisgenoot in slaap (al die indrukken ook op zijn leeftijd ;o).

Jammer hoor, want het uitzicht wordt inmiddels echt beeldschoon. We treinen tussen de bergen door, met de Elbe links van ons. Het weer is niet bijster, het motregent en er hangt mist boven in de bergen.

Foto: moderne brug in Usti Nad Labem.

Maar mijn pethumeur verdwijnt als sneeuw voor de zon. Nu nog 1,5 uur en dan komen we aan in Praag waar het hopelijk droog is. We zullen zien. Tot morgen!

Dag 2 (deel 2) Met de benenwagen door Praag

Nadat ik (Harold) ook eindelijk weer in het land der levenden ben gekomen overleggen we wat we vandaag zullen gaan doen. De weersvoorspellingen beloven niet veel goeds (14 graden en veel regen) maar als we naar buiten loeren, blijkt het toch droog te zijn.

We besluiten om eerst maar even een ontbijtje te scoren en daarna te voet nog even door het oude centrum te dwalen. De keuze valt op een klein ontbijtentje midden in het centrum van de oude stad., Monk (Engels voor monnik). En als we daar, strak door mij genavigeerd (waarbij we zelfs nog even dwars door de lobby van een hotel lopen omdat dat nu eenmaal de kortste route is en ik 'vriendelijk goedemorgend' voorbijschuif) aankomen, worden we allervriendelijkst welkom geheten. Het restaurantje ziet er kneuterig uit, dat vinden we leuk.

Renate bestelt een allegaartje met van alles en nog wat gezonds en ik neem een mango-smoothie-bowl. Gevuld met fruit met een heerlijk soort mousse van mango erdoorheen. Gezond en voedzaam (omdat ik wel aan mijn water aanvoel dat er ook nog wel wat 'hartkleppen-aanvallende-gerechten' voorbij zullen komen deze week).

Na het ontbijt lopen we naar het echte oude centrum, naar een van de toeristische hoogtepunten van Praag: de Astrologische Klok.

Elk heel uur slaat het skelet (rechts van de klok) op een bel en beginnen de andere beelden met hun hoofd te schudden. Daarna gaan de twee blauwe vensters boven de klok open en komen de apostelen in tweetallen voorbij. Ook wij willen dit wel (weer) eens zien dus we wachten braaf (met misschien wel honderdvijftig anderen) tot het spektakel begint. En eerlijk is eerlijk, het gehalte ik-kom-uit-Azië-en-

doe-ff-heel-Europa-in-twee-weken is weer hoog.

Na het klokkenspel gaan we te voet door naar een andere bezienswaardigheid. Omdat de verjaardag van mijn lief er weer aan komt (voor de mensen met een slecht geheugen: 25 september) en zij de hoofdprijs al heeft (mij :-)) kijken we nog even voor een mooi sieraad. We vinden prachtige sieraden in een etalage en Renate ontpopt zich als een kind in een snoepwinkel. Even passen lijkt me. Zo gezegd, zo gedaan en omdat we uiteindelijk geen keuze kunnen maken hang ik even de 'sugardaddy' uit en koop 2 kettingen en 2 paar bijpassende oorbellen. En eerlijk is eerlijk, ze zijn prachtig en natuurlijk van harte gegund. Oh ja, we dingen nog wel even 5% korting af. Onderweg scoren we nog even 3 druiven en twee mandarijnen voor 8 euro (waarbij we licht het gevoel hebben dat we toch wel een klein beetje getild worden) en wandelen gemoedelijk door. En jawel, het is nog steeds kots droog. Dus we voelen ons hofbipsen. Na 15 minuten lopen komen we aan bij het 'dansende huis'.

Een best wel bijzonder bouwwerkje gelegen aan de Moldau. En dan ziet het uitzicht van de nabijgelegen brug er zo uit:

En vanaf de overkant van het water ziet het 'dansende huis' er zo uit:

We besluiten door te wandelen naar 'de toeristische trekpleister' van Praag, de Karelsbrug. Best nog wel een eindje langs het water maar heerlijk weer om te lopen. Even later zien we een 'prachtige' kinderwagen waarvan we gelijk de foto naar Timon en zijn vriendin Lise-Lotte sturen. 'Als het ooit zo ver komt dan krijgen jullie deze van ons!' Inclusief vleugels voor het engeltje (= kleinkind).

Laten we eerlijk zijn, over smaak valt toch niet te twisten?

Onderweg maak ik nog even vrienden en terwijl we een goed gesprek voeren (wel een beetje eenzijdig moet ik zeggen) genieten we van het uitzicht op de Karelsbrug.

Op de Karelsbrug aangekomen heb je een prachtig uitzicht op de burcht van Praag.

Terwijl we over de brug slenteren (die echt supermooi is) samen met honderden toeristen (hoezo, toeristische trekpleister) kijken we belangstellend naar een duo dat een liedje van Adele vertolkt. Er

komt een beveiliging aan en die besluit het tweetal weg te sturen. Of het nu komt omdat ze geen vergunning hebben of om dat ze een behoorlijk goede poging hebben gedaan het liedje te verkrachten, laten we maar even in het midden. Tenslotte weten we niet of de beveiliging een muzikant is. Omdat we pal in het centrum zitten is het nog maar een paar honderd meter naar ons appartement. Onderweg besluit Renate nog even een snoepwinkel in te duiken en dan komt het uukje in mij naar boven. En laten we eerlijk zijn, dat is overmacht. Dus van al dat lekkers stel ik een 'klein zakje' samen en verlaat breed lachend de winkel.

Het is inmiddels lunchtijd en Renate scoort een gezonde salade en ik besluit (zoals al eerder aangekondigd) een broodje-gierende-hartklep te bestellen in het zaakje (een soort McDonalds voor lunchgerechten) tegenover onze accommodatie. En die verorberen we in ons appartement.

Na de lunch heeft Renate nog meer goede ideeën. Eerst een tripje naar Tower Park waar een enorme toren boven Praag uittorent. En omdat dit nogal een eindje weg is besluiten we een 'Bolt' te nemen (zeg maar een andere variant van Uber). De chauffeur, Tibor is er keurig op tijd en we zoeven door het Praagse verkeer richting de toren. Tibor spreekt echter geen Engels of Duits (en al helemaal geen Nederlands) dus we zitten zwijgend in de auto. Zelfs het bevallig heen en weer bewegen van Renate's blonde haar laat hem ijskoud.

Bij de toren aangekomen, maar liefst 276 meter hoog, kijken we vol bewondering naar boven. De toren is indrukwekkend maar ook wel een beetje van 'is ie nu mooi of eigenlijk te lelijk voor woorden'.

En die laatste, 'te lelijk voor woorden' blijkt gedeeld te worden in de wereld. Want bij diverse verkiezingen, van de lelijkste bouwwerken ter wereld scoort deze bijna standaard een top-5 notering. De bijnaam is ook wel 'raket' en het spreekt voor zich waarom. Grappig zijn wel de zwarte stipjes die op de hele toren te vinden zijn. Dit is door een kunstenaar 'tijdelijk' toegevoegd in 2000 maar de bevolking vond het zo gaaf dat het permanent is geworden. Het zijn babies die over de hele toren heen kruipen.

Op 93 meter is een observatiepunt en we willen de stad wel even vanuit de hoogte bekijken. Een prachtig 360 graden panorama over de stad Praag ontvouwt zich.

Bijzonder is wel dat door de hele stad heen je iedere keer van dit soort huizencomplexen ziet. Met een binnenplaats en lekker op elkaar uitkijkend vanuit de slaapkamer. Gluren naar de burens dus.

Na de toren besluiten we nog een treinritje te maken. Vanuit een lokaal treinstation zou een prachtige

route moeten lopen door een vallei naar 3 stations verderop. En dan weer terug. Zo gezegd, zo gedaan. Het station is wat aan slijtage onderhevig en zou wel een likje verf kunnen gebruiken. Op welk perron we moeten zijn is wat onduidelijk (alles staat alleen maar in het Tsjechisch aangegeven) maar het lukt ons toch om op tijd klaar te staan om in te stappen. We boemelen de stad uit door een vallei. Het was Renate d'r idee om dit tripje te maken, dus ik hou het er maar op dat het wat tegenviel. Drie haltes later stappen we uit om terug te reizen. Net als we uitstappen zie we op het enige andere perron 'onze' trein vertrekken. Nou ja, dan maar even een half uur wachten op de volgende trein. En het is nog steeds droog dus ook geen straf. Terwijl we terugrijden besluiten we door te reizen naar het centraal station omdat dit prachtig schijnt te zijn van binnen. Als we in de centrale hal staan snappen we wat men bedoelt.

Hierna zijn we er wel even klaar mee voor vandaag. We wandelen terug naar het appartement om de voetjes wat rust te geven en ons klaar te maken voor het diner van vanavond. Onderweg zien we bij de 'stalen-beelden-tentoonstelling' dit mooie exemplaar nog.

En op mijn vraag of ik deze mag hebben voor mijn verjaardag antwoordt Renate resoluut: 'Nee.' Zo koud.

Vanavond gaan we een hapje eten in de stad en morgen staat de eerste fietstocht op de planning.

Dag 2 (deel 1): Praag

Tsja, door gisteravond alvast te beweren dat we om 19.30u in Praag zouden gingen wouden aankomen, hebben we de goden natuurlijk weer een beetje uitgedaagd. We zaten heerlijk met onze verwende bipsen in vipzetels hoor met een fijne ruime tafel. Maar ongeveer 20 kilometer voor Praag kwam de trein tot stilstand en het weer werd steeds baggerder...der. Bij de weerberichten stond 'extreme regenval' en dat leek ook zo. Om ons heen reden treinen heen en weer, maar wij kwamen geen meter meer vooruit. Al met al werd het nog eens 3 kwartier later dan de geplande aankomsttijd. Een kwartier voor aankomst gingen we ons maar even door de trein wurmen. Wij zaten in de allerlaatste wagon van de trein, onze bloedjes stonden zo'n 150 meter verderop in de allereerste wagon. We hadden uiteraard alle bagage uit de fietstassen gehaald en die moesten we nu weer meeslepen naar voren. Wel even een opgave door alle smalle gangetjes. Veel mensen stonden - met hun bagage - al klaar bij de uitgangen om de trein te verlaten. Bij de laatste halte voor Praag zijn we snel uitgestapt en hebben we zo ver mogelijk (mét bagage) een sprintje getrokken langs de trein naar de voorste wagon. Renate heeft het sprintje gewonnen ;o). En om 20.19u: tara.... touchdown in Praag! Zus Caro appte nog: 'Waar zouden we toch zijn zonder de trein? Ik denk allang in Praag 😊!' Want ja, een ritje met de auto is 7,5 uur vanuit Zwolle. Met de fiets en trein zijn we nu bijna 16 uur onderweg geweest. Maar ja, iets van een beter milieu en zo

(en echt waar, we hadden goede hoop dat reizen met fiets-in-trein ontspannend zou zijn, wahahahahaha!). We moeten over 9 nachtjes weer terug treinen vanuit Dresden, dus de Deutsche Bahn krijgt weer een nieuwe kans van ons.

Nu de fietsen uitladen en oriënteren. Het was inmiddels al donker, maar wel droog. Praag is geen onbekende stad voor ons. We zijn hier in 2012 ook geweest, dus we worden op straat vast herkend ;o). We blijven hier twee nachtjes en pakken morgen nog even wat minder bekende bezienswaardigheden

mee.

Een vriendelijke meneer toonde ons de 'geheime uitgang' van het station en daar stonden we dan. Beide fietsen hadden de reis niet ongeschonden overleefd. Harolds spatbord voor zat los (maar kon gelukkig worden vastgeklikt en de voorlamp van Renate d'r fiets was afgebroken. Provisorisch weer vastgemaakt met onze overdosis aan elastiek die we bij ons hebben (nooit.op.reis.zonder.elastiek) en de route naar ons onderkomen opgezocht. Gelukkig maar 2 kilometer, maar wel over glibberige natte kasseien, midden door de stad, slingerend tussen de op straat wandelende toeristen door (bikkls die zich van het slechte weer niets aantrokken). Gelukkig bleef het op dat moment even droog, dus met een slakkengang fietsten we richting ons onderkomen met de naam Aurus. Hier kregen we een ruime kamer in een monumentaal pand (foto's van het interieur zijn van internet getrokken).

Maar euh, waar zetten we de baikies neer, zo midden in de stad? Niet goed over nagedacht van te voren en nergens een geschikte plek te vinden. Dan maar innig verstrengeld en gezekerd met twee dikke kettingsloten onder een mini afdakje gezet.

De avondmaaltijd bestond uit de meegebrachte gekookte eieren, gerookte kipfilet en rauwe worteltjes. Maar daarna ging het spreekwoordelijke licht toch wel uit. Om 22.00u lagen we prinsheerlijk te slapen in een lekker bedje!

Vanmorgen Renate in alle vroegte uit bed gestuurd om te checken of de fietsen er nog stonden... ja! De weersverwachtingen voor vandaag zijn ook niet best, maar een regenachtig Praag kan ook mooi zijn... hopen we.

Dag 3: route Praag - Melník

Gisteravond een heerlijk hapje gegeten bij een leuk tentje dat niet alleen bekend is bij de toeristen (dat irritante volk), maar ook bij de Tsjechen. Voor Harold een biefje, voor mij burrito's met best wel wat knoflook (ik schat een teentje of 10). En daarna nog zo'n Trdelník (schoorsteencake) als toetje.

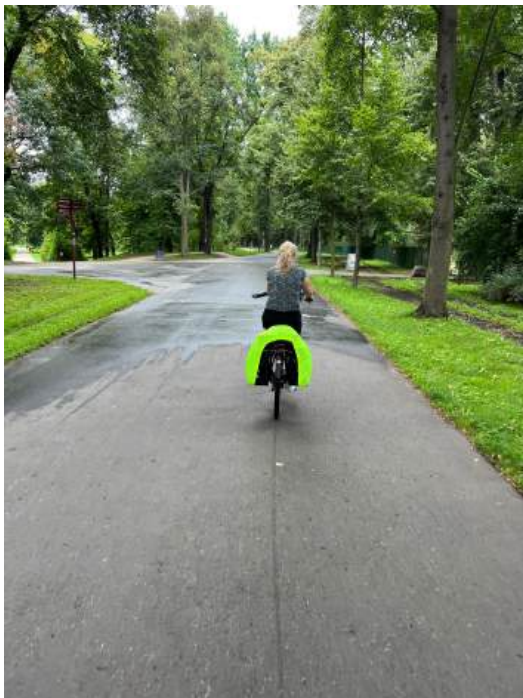
Is eigenlijk niet meer dan brooddeeg, gedraaid om een houten stok met kaneel en suiker erop en dat op vuur gebakken. Stelt niks voor. Is ook niet goed voor je. Maar wel lekker 😊, zonder de houten stok natuurlijk. Ik heb heerlijk geslapen vannacht. Mijn slapie kon niet wachten tot ik wakker werd zodat hij me eens goed duidelijk kon maken hoezeer ik stonk naar knoflook. En hoezeer hij daardoor slecht geslapen heeft. Daarnaast leek het alsof vannacht ook nog eens heel uitgaand Praag tot een uur of 03.30u aan ons raam voorbijtrok. Met mijn goede oordoppies in heb ik daar niet zoveel last van. Harold dus wel. Den aarm'n jong! Vandaag is het tijd om eens te gaan doen waar deze vakantie voor bedoeld was: fietsen met ons luie lijf. Nadat ik alweer vroeg de eugskes open had, was mijn eerste doel om te checken of onze bloedjes er nog steeds stonden. Yes! Bij deze verklaren wij Praag tot zeer veilige stad, 5 dikke sterren van ons op de zelfbedachte veiligheidsindex (en wij kunnen het natuurlijk weten). Eerst even een ontbijtje gescoord bij 'De Vette Kater' (Fat Cat) dicht bij ons onderkomen. Het is een ontbijtbuffet, dus je stelt lekker zelf je ontbijt samen. Geen goed idee om dan met een man als Harold daar te eten, die gaat ineens wildvreemde vrouwen aanbieden om iets voor ze te halen. En als ze dan verschrikt kijken, zegt 'ie quasi onschuldig 'Oh sorry, ik dacht dat je mijn vrouw was!' Jaja, slechte versiertruc!

Daarna terug naar de kamer om de boel in te pakken. Het is buiten nattig, maar het regent niet echt meer. Klokslag 10u hebben we de hele bende weer in de fietstassen gepropt en kunnen we vertrekken. Nog even de kamer driedubbel gecheckt want we vergeten altijd wel iets als we op vakantie zijn. En ja hoor, de paraplu is zoek/vergeten gisteren. Dus als je binnenkort in Praag bent, het is een zwarte, zo'n

kleine, je weet wel. Als je die tegenkomt, breng 'm dan ff mee, die is van ons! We cruisen op ons gemakje door het centrum richting de Moldau. We zijn nog maar 5 minuten onderweg, nog maar net de brug over de Moldau overgestoken, als de eerste uitdaging zich aandient. Stiekem verstopt achter struiken - dus we waren helemaal niet voorbereid - moeten we ineens een 'klimmetje' doen van 11%. De Alpe d'Huez is hierbij vergeleken een peulenschilletje. Geen tijd om daar foto's van te maken, dus geloof me maar op mijn woord. Hijgend, puffend en zwetend (en de fiets lopend mét bagage voortduwend) bereiken we het hoogste punt. Maar, we worden beloond met prachtig uitzicht op de stad...

en een mooie route door een Praags park.

Na een kilometer of 6 zitten we op de officiële 'Elberadweg', maar dan langs de Moldau. Wat? De Moldau?!? Wat blijkt, we gaan de eerste 55 kilometer van vandaag nog geen druppel van de Elbe zien. Oplichters!

Maar okay. Mooie weidse uitzichten. Nog geen zonnetje en net te koud zonder jas, net te warm met jas (wij hebben het echt niet makkelijk op vakantie!).

Na bijna 14 kilometer zijn we weer aan de beurt bij het dorp Klecany, dit keer moeten we in 1 kilometer 90m stijgen, zigzaggend door een bergdorpje. We laten ons nu niet meer verrassen dus deze keer gaat het wel goed. Versnelling laag, standje turbo, ieziepiezie. Onze rasfietsjes doen het goed en trekken zich als het ware vanzelf naar boven.

Na 30km komen we in het plaatsje Kralupy. We besluiten even 500 meter van de route af te wijken en

te gaan lunchen in een restaurant met de naam Salanda. Een vriendelijke Tsjechische medewerker komt op ons af en ik bestel een watertje met bubbels, Harold een cola. Ze knikt vriendelijk, schrijft vlijtig iets op in haar notitieboekje en verdwijnt weer. Even later komt haar collega (nr. 2) navragen wat ik nou wilde hebben. Water met bubbels of water zonder bubbels? Met, graag. Okay, duidelijk. Niet lang daarna komt collega 3 met een biertje voor Harold en een water met bubbels voor mij. We proberen uit te leggen dat Harold cola wilde, geen bier. Dus ze druipt weer af. Collega nummer 4 komt navraag doen of ik echt wel water met bubbels wil. Ja-ha! Maar Harold wil geen bier, maar cola! Okay, duidelijk. Daarna krijgt Harold eindelijk zijn cola. Collega nummer 1 komt de bestelling opnemen met collega nummer 3 in haar kielzog. Harold wijst het aan op de kaart, noemt het in het Engels en doet daarna een verwoede poging om het in het Tsjechisch op te lezen. Dit irriteert haar alleen maar en ze zegt iets van: "Ik weet heus wel wat er staat hoor." Tenminste, dat denk ik, het was in het Tsjechisch. Maar haar gezicht sprak boekdelen. We zitten lekker te genieten van ons drankje en hebben alle tijd. Maar het eten laat best lang op zich wachten. Naast ons zit een na ons binnengekomen hippe gast met-vlecht-inbaard zijn maaltijd naar binnen te werken, eerst een soepje en daarna zijn hoofdgerecht. En wij hebben nog niks. Collega nummer 2 komt weer eens kijken. "Willen jullie nog iets bestellen, misschien een dessert?" Huh? We wachten nog op ons eten. Ow! Hij gaat maar even naar de keuken om te kijken waar ons eten blijft. En binnen 2 minuten komt 'ie terug met onze bestelling. En dat smaakt! Een prima lunch en dat voor weinig. We blijven vriendelijk lachen om al deze spraakverwarringen en miscommunicatie en besluiten dat we deze vakantie niet meer van de route afwijken, wat doen we die Tsjechen wel niet aan!?!

En door, nog ruim 25 kilometer te gaan.

De routes heb ik allemaal in de app Komoot gepland. Ik had jaren geleden via zwager Herman al gehoord over deze app, maar was niet onder de indruk. Onlangs begon de man van de nicht van mijn man (ofwel Sander, je weet wel, die in Doetinchem woont! Ja, die!) ook enthousiast te vertellen over Komoot en nog steeds was ik niet echt onder de indruk. Maar inmiddels moet ik mijn mening behoorlijk bijstellen. Dankzij de app vind je allerlei leuke plekjes, zo ook dit schattige blauwe bruggetje over een beekje. Geen onderdeel van de route, zelfs een omweggetje. En ridder Harold duwt mijn fiets omhoog de trap op.

Bovenop het bruggetje heb je zicht op de 'mysterieuze grot' (op de foto achter ons).

Die bereik je door verderop bij een ruïne het trapje naar beneden af te dalen.

Et voilà!

We keutelen rustig verder en komen onderweg nog een leukerd tegen.

Als we Melnik, onze eindbestemming voor vandaag naderen, fietsen we nog over een mooie stenen brug.

En dan... doemt Melnik voor ons op.

En ja, dat betekent weer klimmen want ons onderkomen voor vandaag zit dichtbij het kasteel dat je op de foto ziet.

De eindstreep is in zicht, dus we persen het laatste beetje kracht uit onze benen (ofwel de laatste energie uit de trapondersteuning) en fietsen als pro's omhoog. En de volgende beloning dient zich aan. Eindelijk! De Elbe!!! De Moldau en het kanaal van Moldau (twee rechts) en de Elbe (helemaal op links) komen eindelijk samen in Melnik.

Na ons laatste klimmetje komen we aan bij pension U Zamku (drie keer raden wat dit betekent... 'Bij het kasteel'). Een schattig pension met een fleurige entree.

En onze kamer is minstens zo schattig. We hebben de 'vergeet-mij-nietjes' kamer met blauwe bloemetjes te over....

Zelfs de wasbak in de badkamer zit onder de vergeet-mij-nietjes! Echt een ruime, gezellige kamer.

En met drie turven hoge 'kitchenette' (koelkast, magnetron en waterkoker) wat wil je nog meer?

Vanavond een hapje eten, waarschijnlijk nog even een wandelingetje maken rondom het pension en lekker chillen.

Dag 4: route Melnik - Litomerice

Hatseflats, een goede nachtrust doet wonderen. Als ik wakker word, heb ik 8 uur geslapen als een spreekwoordelijk roosje. De locatie van het pension en onze kamer was zo rustig dat we zelfs met alle ramen open ongestoord konden slapen. En schijnbaar doe ik het dan toch beter dan met een stoet toeristen die al polonaisend door de straten van Praag trekken.

Als ik naar links tast voel ik niets. Renate, aka early bird, is al uit bed en zit al te wippen op de bank om de dag aan te vangen. We besluiten wat sneller op te starten omdat we aan het einde van de middag ook nog het voormalig concentratiekamp/ghetto Theresienstadt willen bezoeken en mezelf kennende wil ik daar wel wat tijd voor uittrekken.

We genieten van een prima ontbijtje met allerlei schattige dingetjes en besluiten daarna om de boel bij elkaar te pakken.

Renate is eerder klaar dan ik en ze besluit om even een kaarsje op te steken in een van de oudste rooms-katholieke kerken van de Bohemen (en laat die nou toevallig in Melnik staan).

Een kaarsje opsteken lukt niet, de kerk gaat pas een uur later open en gezien onze plannen gaan we daar niet op wachten. Er komt vast nog wel een nieuwe kans voorbij.

Uiteraard ook vandaag even de weersverwachting erbij gepakt en ondanks dat het nog wat aan de frisse kant is, durf ik het aan om een 'kurze Hose' (oftewel een korte broek) te dragen. Ook het jasje trek ik uit en Renate kijkt vol bewondering naar deze bikkel. We denderen naar beneden het stadje Melnik uit en zitten gelijk op de goede route langs de Elbe. We pikken nog wel snel even een fotomomentje mee van de plek waar Elbe en Moldau samenkomen.

Het zonnetje lacht naar ons en de kilometers verdwijnen met speels gemak onder onze zovende banden (vond dit wel een mooi dichterlijk stukje).

Op enig moment maakt Renate een zwieper met haar fiets onder het uitstoten van wat prehistorische kreten. Ik schrik me kapot en wil natuurlijk gelijk in de reddingsmodus en vraag 'watskebeurt'? En terwijl ik rekening hou met het ergste geeft ze doodgemoedereerd aan dat ze een 'heule grote' slak mét huis ontweken heeft die het lef had over 'ons' fietspad te kruipen en dan ook nog eens haaks op de richting. Om haar punt te maken besluit ze een aantal kilometer verderop toch maar een slak te pletten om te laten horen hoe het geluid is (geintje, dit ging per ongeluk). Voor de zekerheid maken we een foto van de treurende echtgenote van het slachtoffer en ook om te laten zien hoe enorm groot ze zijn (en dit was zelfs een kleintje!).

Nadat ik de echtgenote heb opgepakt (nee, niet Renate) en in de berm heb gezet, vervolgen we onze weg. We schieten lekker op en komen onder andere langs de locatie waar in 2022 de wereldkampioenschappen roeien zijn gehouden. En dat is toch wel een fotootje waard.

We genieten van de omgeving en het weer. Nog geen regen tot nu toe en we duimen dat dit ook zo blijft verder vandaag. Als we even stoppen om wat krachtvoer tot ons te nemen (blijkt uiteindelijk een slappe mandarijn te zijn), constateren we dat we behoorlijk voor liggen op het schema van vandaag. En we schatten in dat we in dit tempo om 11.15u al aan de lunch zullen zitten. Dan maar even wat rustiger aan en uiteindelijk zitten we om 11.17u aan de lunch. We lunchen in het dorpje Roudnice nad Labem (spreek uit durpje) bij een schattig restaurantje. Renate harkt een kipfiletje naar binnen en ik stapel wat koolhydraten in de vorm van spaghetti carbonara. En inderdaad om 12.00u zijn we gereed met onze maaltijd en 'ready to go'.

Maar we zien in de verte (daar waar wij naartoe moeten fietsen) dat het al regent en er komen donkere wolken aan...

We steken de Elbe over en snellen naar Litomerice (eindbestemming van vandaag). Op enig moment stoppen we omdat ik een rammelend voorspatbord heb en dat is na zoveel kilometers best hinderlijk. We moeten iets vastklikken maar dat lukt niet. En terwijl ik hulpeloos om mij heen kijk, komt de ware aard van Renate naar boven. Zij tovert met een korte bagagespin het spatbord vast en ik kijk met open mond naar Renate MacGyver. Fantastisch. En terwijl we dit doen komen we erachter dat Renate haar zadeltasje mist. Hierin zitten plakspullen, inbussleutels, twee gereedschapskisten en wereldvrede. We breken ons hoofd over welke onverlaat dit gejat heeft en komen er na ampel beraad (en terugkijken van foto's) achter dat het in Praag is gebeurd. Dus de eerdere beoordeling van hoe veilig Praag is moeten we bijstellen. We besluiten 2 sterren af te pakken en zo blijven er maar een schamele 3 sterren over. Dat zal ze leren! We overwegen nog even terug te fietsen naar Praag om aangifte te doen bij de politie maar zien daar toch maar van af. Ook onze principes hebben grenzen.

Als we verder pedaleren, zien we aan het fietspad dat we een paar vette buien hebben gemist. En net als we ons daarover verknukelen besluit iemand ons daarvoor te straffen (we noemen geen namen, maar hij zit best hoog en heeft waarschijnlijke een wit gewaad met een lange witte baard, en nee het is niet Sinterklaas) en laat de regen op ons neerdalen. Denk dat we allebei geraakt zijn door zo'n 33, misschien zelfs 35 druppels, maar daar blijft het bij. Het mag niet eens de naam buitje hebben!

Vol goede moed denderen we Litomerice binnen en komen aan bij wederom een allerschattigst appartementje. Dit heet pension Horni Dubina en het is absoluut een aanrader.

Als we uit het raam kijken naar de binnenplaats, zien we dat ze daar een gezellig klimwandje hebben ;o). Ik moet me echt beheersen anders had ik allang bovenin gezeten.

We laden de bagage uit en strekken even 20 minuten de beentjes. Om klokslag twee uur springen we weer op ons stalen ros om naar Theresienstadt te fietsen, 4km verderop. Deze ooit zo mooie vestingstad werd in 1780 gebouwd en heeft een oppervlak van bijna 4km². Tijdens de 2e WO werd de hele stad gebruikt als concentratiekamp.

We starten in het Ghetto Museum. Het is enorm rustig en al snel wil ik alles zien en lezen en Renate fladdert wat meer door het gebouw. Indrukwekkend is het zeker, getuigt ook dit gedicht van een 14 jarig jongetje dat in Theresienstadt heeft verbleven en uiteindelijk in een ander kamp is omgekomen.

Ein Knäblein, ach so schön und hold,
 ein Knösplein, das g'rad blühen wollt',
 erblüht einmal das Knösplein klein,
 so wird das Knäblein nicht mehr sein.

A little garden,
 Fragrant and full of roses.
 The path is narrow
 And a little boy walks along it.

A little boy, a sweet boy,
 Like that growing blossom.
 When the blossom comes to bloom,
 The little boy will be no more.

קטן, אד מלא
 ורדים הגן,
 הולך לו בשביל
 ילד קטן
 ילד חמוד

Voor de mensen die het niet helemaal weten, Theresienstadt is begonnen als een plek waar in de 2e wereldoorlog Joden werden geïnterneerd. Veelal om daarna doorgevoerd te worden naar vernietigingskampen. Uiteindelijk hebben er meer dan 139 duizend Joden vastgezet en waarvan er bijna 34 duizend zijn gestorven. Daarnaast zijn er nog 88 duizend gedeporteerd vanuit Theresienstadt naar onder andere Auschwitz. Hiervan hebben slechts 3 duizend het overleefd. Bij de bevrijding bleken er nog 19 duizend overlevende gevangenen in Theresienstadt te zitten. En van de 10.500 kinderen hebben het er slechts 142 overleefd. Wat mij betreft duizelingwekkende cijfers om koud van te worden. Het is een immens groot terrein en we kunnen met de fiets sneller allerlei delen van het kamp bereiken. We bezoeken het 'kleine fort' en zien daar de omstandigheden waarin mensen gevangen hebben gezeten. Renate heeft genoeg gezien en besluit om terug te gaan naar het appartement. Ik vind het lastig om me los te rukken en besluit nog wat langer te blijven (uiteindelijk 2 uur langer...). Alsof ik nog niet genoeg ellende heb gelezen en gezien, kom ik in de ruimte van het crematorium. En deze maakt enorm veel indruk op me. Ik ben er echt even ellendig en stil van (en dat overkomt me niet zo vaak). Hieronder een aantal foto's die we gemaakt hebben in Theresienstadt.

Een stukje zwarte geschiedenis dat mij altijd weer aan het denken zet. En dat is goed. Dit nooit meer. Ik besluit om met een zwaar gemoed terug te gaan naar mijn liefje. Het is wel even genoeg voor vandaag. Een rustig avondje voor de boeg en morgen de derde etappe, naar de volgende bestemming in Decin waar we twee nachtjes verblijven.

Dag 5: route Litomerice - Decin

Ons pension heeft een 'gezamenlijke' keuken waarvan iedereen gebruik mag maken, met fornuis en zelfs vaatwasser. Dus ik heb mijn kookvaardigheden ingezet, de magnetron bediend en een gemicrogolfde kant-en-klaar maaltijd bereid. Binnen no time een voedzame (met ietwat rubber gevoel bij het kauwen) maaltijd warm gemaakt. 's Avonds was het bankhangen en nog eens bankhangen. En nog eens bankhangen. Daarna een nachtje heerlijk geslapen en vanmorgen weer zo fris als een hoentje. Ik werd deze keer niet uit bed gestuurd om te controleren of de fietsen waren gestolen, ze stonden veilig achter slot en grendel in het pension in een kamer/voorraadkast.

Na een ietwat sober ontbijtje (inbegrepen bij de kamerprijs) de spullen weer bij elkaar verzameld en de fietstassen weer volgeladen. Het zonnetje schijnt, de lucht is blauw (met een paar wolken)... Hup met dat kadaver, fietsen zul je! Vandaag een route van 53km. En weer een mooie route, grotendeels strak langs de Elbe. Hier en daar trekken we wat fotokes voor later in het plakboek.

We hebben, net als gister wel wat tegenwind (we moeten natuurlijk als rasechte Hollander wel wat te klagen hebben).

Het valt ons al een paar dagen op dat we nog niet eens zoveel fietsers tegenkomen. 'Het seizoen' zal wel voorbij zijn. Lekker hoor, die rust om ons heen. Halverwege de route komen we in het stadje Usti ad Labem, met bovenop de berg een mooi geel kasteel. En als het over kastelen gaat, dan gaat het over ridders. En over ridders die draken verslaan (St. Joris, zoek maar op op Wikipedia). En laat dat nou net de beschermheilige zijn van het regiment van mijn man (Boreel). Dus kan een bezoekje aan het kasteel niet uitblijven.

Eenmaal in het durp vinden we het eerst weer eens tijd voor een lunch. We halen deze tegenover het treinstation bij dezelfde keten als in Praag (Bageterie Boulevard, komt vast ook nog wel in Nederland) en ik geniet van een heerlijke salade, Harold weer een half stokbrood met veul vleusj!

Ons volgende doel wordt het kasteel. Fietsen of wandelen wordt een aardig klimmetje. Neh. Zijn er nog nadere mogelijkheden? We zien een kabelbaantje vanuit het durp naar boven gaan en dat.wil.ik.ook!

Maar ja, waar laten we de fietsen en de bagage? Ik had tijdens de voorbereidingen voor al ergens gelezen dat er op elk treinstation een fietsenstalling/bagage-opslag is. Dus hup, naar de informatiebalie van het treinstation. 'Ja hoor, maar dat kost wel €0,80 cent per fiets per dag. Maar wel inclusief bagage.'

Dit slaat een aardig gat in ons budget, maar ik strijk met mijn hand over mijn hart, het moet maar. Nou, die fietsenstalling annex bagage-opslag is niet meer dan een hok van 5 x 2 meter met tralies waarachter onze fietsen verdwijnen. Het hok gaat op slot, dus je hoort ons niet klagen!

Dus op naar de kabelbaan. Ik laat de navigatie aan Harold over, maar die heeft zijn verkennersvaardigheden thuisgelaten (of zijn hersencellen zijn toch eindelijk aan het aftakelen van al dat gamen). Hij komt er niet uit. Elke dag opnieuw wil hij naar het zuiden fietsen terwijl we naar het noorden moeten. Of dat ooit nog goed komt? Dus ik spring maar weer eens bij en binnen no time hebben we de kabelbaan gevonden.

Een retourtje kost maar liefst €4,50 voor twee personen, dus we moeten nóg beter op onze uitgaven letten deze vakantie! Eenmaal boven hebben we een prachtig uitzicht op het stadje en de omgeving.

Om dit te vieren bestellen we elk een kopje koffie en voor Harold een apfelstrudel, voor mij een chocoladedessert. Dat kan er dan ook nog wel af.

We besluiten de fietstocht te hervatten, we moeten nog 28km naar ons volgende onderkomen. De rit verloopt verder voorspoedig en om 14.45u zijn we in Decin. Ik had Harold al gewaarschuwd, ons hotel zit net buiten het stadje en het wordt een klimmetje dat zelfs pittig is met een elektrische fiets. Over een lengte van 2,3km moeten we 140 meter stijgen. Die cijfers zeggen mij niks, maar het was echwelbeswel pittig. Fiets op standje turbo en bijna de laagste versnelling en toch echt nog flink doorpeddelen. Tegen de verwachting in liet ik Harold behoorlijk ver achter me en haal ik zelfs een doorgewinterde wielrenner in (okay, die had geen ondersteuning). Bij het hotel kwam hij hijgend en puffend aan en het eerste wat hij zei: "Dit stuk ga ik niet weer omhoog fietsen!" Euh...we zitten hier 2 nachten, wat wil je dan, de hele dag op je kamer zitten? Ik laat hem maar even afkoelen en ondertussen checken we in. Het is een wellness hotel en dan wordt Harold altijd snel weer blij. Bij de receptie maar meteen even een massage voor hem geboekt morgenmiddag.

Nog een van mijn snode plannen was om hier een 'wasdag' te doen. We hebben voor 5 dagen kleding bij ons. Maar de wasserette zit beneden in het centrum van de stad. Nou zie ik dat zelf ook niet zitten om voor het wassen even naar beneden en weer naar boven te fietsen. Wat nu? Navraag bij de receptie: nee, wassen voor gasten doen ze hier niet. Natuurlijk is onze kleding niet echt smerig, maar we willen allebei het liefst elke dag wel schoon ondergoed aan. Dan maar een selectie van de kleding die gewassen moet worden om de vakantie door te komen en 'gezellig saampjes' de handwas doen. Inmiddels hangt de badkamer, verwarming en zelfs de kledingkast vol met gewassen kleding in de hoop dat we deze over 2 nachtjes droog mee kunnen nemen. Vanavond nog even gegeten in de 'Stube' van het hotel en daarna een wandelingetje (door de regen, gelukkig slechts een buitje).

Dag 6: In en om Decin

Vanmorgen worden we wakker na een lekker nachtje slapen. Vandaag geen lange fietstocht, we blijven nog een nachtje plakken in Decin. Renate staat al weer kwispelend naast haar bed en ik kijk nog wat suffig voor mij uit. Als ik later helemaal wakker ben, zegt Renate: 'Ik heb eens liggen nadenken en heb het volgende plan bedacht voor vandaag...'. Nou is Renate op rustdagen in de regel wat actiever dan ik maar in dit geval heeft ze rekening gehouden met mijn licht bejaarde leeftijd en komt ze met een voorstel wat ik niet kan weigeren. Ik luister aandachtig en ben het helemaal met haar eens. We douchen en kleden ons rustig aan en Renate moppert wat over de straal en temperatuurwisselingen van de douche. En ze heeft gelijk, wat een piesstraaltje en dan weer warm, dan weer koud.

We gaan lekker ontbijten en worden allervriendelijkst ontvangen. De variatie is groot en Renate probeert een stukje vis (ziet er zalmkleurig uit maar het blijkt een soort zure haringachtige variant te zijn) en enthousiast wordt ze niet over de smaak..

Na het ontbijt ruimen we de kamer netjes op en zijn we klaar voor wederom ons uitstapje naar een uitzichtpunt (Spalenisko) aan de overkant van de Elbe. Als Renate mij de hoogtemeters laat zien die we fietsend moeten bedwingen om bij het uitzichtpunt te komen, begin ik hem toch een beetje te knijpen. Dit uiteraard met de roemloze vernedering gisteren tegen de bult op. We denderen de helling af en moeten continu bijremmen om niet al te grote snelheden te halen. Bij ongeveer 60 km/h vind ik het ook welletjes en rem ik wat bij. Ik ben ervan overtuigd dat als we niet remmen dat we dan met gemak de 80 km/h aantikken. Maar wijsheid komt met de jaren en die uitdaging laat ik keurig links liggen. Al snel gaat het aan de overkant van de Elbe weer omhoog en gelukkig ben ik goed hersteld na gister. Met behulp van wat wattjes stroom rijden we relatief soepel een paar hellinkjes op (240meter stijgen in 4km). Na een kilometer of 8 komen we aan bij een zandpad omhoog en we besluiten onze trouwe makkers aan de boom vast te binden en het laatste stuk met de oude vertrouwde benenwagen te doen. Ook dit is berg op en Renate loopt als een jonge hinde naar boven.

Gelukkig kan ik in dit geval goed volgen. Eenmaal bovenop gekomen bij ons uitzichtpunt worden we getrakteerd op een prachtig uitzicht over de Elbe en over Decin.

Uiteraard moeten we hier echt even van genieten en schieten we nog de nodige mooie plaatjes.

Het is hier heerlijk en ondanks dat de lucht er wat dreigend uitziet is de temperatuur aangenaam. Wij zijn toch nog steeds enorme bofbipsen met dit weer!

Als we weer terugwandelen naar onze fietsen zien we een verdacht wit spoor. Mijn eerste gedachte is: Hier heeft een cocainesmokkelaar gelopen die niet in de gaten had dat er een gaatje zat in zijn smokkelwaar.

Ik besluit het zekere voor het onzekere te nemen en proef met mijn puntje van de tong (zoals ze dat altijd in films/series doen) het witte poeder. Maar ja, omdat ik niet weet hoe cocaïne smaakt/proeft heeft het geen zin en houden we het er maar op dat het kalk is om de route door het bos aan te geven. Bij onze stalen rossen angekommen besluiten we naar het kasteel in Decin te fietsen. En boy oh boy, wat een heerlijk ritje is dat. Alleen maar downhill en op een grote, mooi geasfalteerde weg. De lokale

bevolking ziet ons met open mond voorbij zoeven maar wij blijven vriendelijk zwaaien en goedemorgen wensen.

Bij de oprijlaan van het kasteel aangekomen moet er weer even geklommen worden. Maar tsjonge, wat ziet dit er mooi uit.

We fietsen relaxt naar boven en zien de ingang van het kasteel. Uiteraard is Renate weer de snelste en fietsen we gemoedelijk de binnenplaats van het kasteel op. Op de binnenplaats worden voorbereidingen getroffen voor iets wat lijkt op een marktje/braderie en wij besluiten een heerlijk bakkie koffie te nemen.

Opeens spotten we ook twee heren die bezig zijn om roofvogels te showen. Ze hebben een slechtvalk

(Leuk weetje: snelste vogel ter wereld in duikvlucht met maar liefst 389 km/h!!), een buizerd

en een uil (Oehoe??) die Berki heeft (of betekent dit misschien uil in het Tsjechisch). Deze uil is de favoriet van Renate en ze voelt zich op een bepaald niveau (moet haast wel wijsheid zijn) met hem/haar/het verbonden. Na een rondje over de binnenplaats met een mooie ingang

fietsen we naar het plein voor het kasteel om een prachtig zicht te krijgen op een mooi wandelpad naar het kasteel.

En ook hier hopen we direct vrienden te maken met het lokale gevogelte.

Deze pauw keurt ons werkelijk geen blik waardig en ik besluit me maar te richten op mijn lieffie. Ik vraag haar aan het einde van de wandelweg te gaan staan en maak deze romantische foto.

We pakken in het dorp een lunch bij het restaurant Arrigo en eerlijk is eerlijk, wat een mooi restaurant met een prachtige kaart. Al snel besluiten we dat als het eten goed is wij hier vanavond ook de maaltijd gaan nuttigen. En de maaltijd is heerlijk. Renate smikkelt van een tonijnsteak en ik neem een Caesar salade met kip. Het smaakt voortreffelijk en de teerling is geworpen voor het diner.

Omdat het een rustdag is besluiten we via de lokale supermarkt (nog wat lekkers inslaan) terug te fietsen naar ons hotel. En ook hier gaat me de klim (10% over een afstand van 1,4 km) vele malen beter af dan gisteren. Het lukt me zelfs 'om in het wiel te blijven' van Renate. Hier kan Jonas Vingegaard nog een puntje aan zuigen.

In het hotel aangekomen gaan we even op het terras zitten en geniet Renate van een potje heet water (wat lastig uit te leggen valt aan het personeel) en een cappuccino voor ondergetekende. Daarna trekken we ons terug op de hotelkamer. Renate dommelt weg en ik bereid me voor op mijn 90 minuten durende ontspanningsmassage. Als het 16.00u is ben ik aan de beurt en word ik vriendelijk welkom geheten door Martin. En voor de wat ouderen onder ons (met ook wat Duitse TV-ervaring) hij lijkt op de mini-variant van Meister Proper, een Duitse schoonmaakreus uit vervlogen tijden. Voor de wat jongere lezers (hopelijk wel allemaal 18+) heb ik een foto toegevoegd van Meister Proper.

Martin masseert van mijn kleine teen tot aan mijn kruin en het is heerlijk ontspannen. Een mooi einde van deze 'rustdag' die we gaan afsluiten met een heerlijk diner bij Arrigo.

Dag 7: route Decin - Rathen

Eerst nog even over gisteravond. Na lang dubben (zullen we wel of niet met de taxi naar het centrum van Decin gaan vanavond?) besloot Harold dat hij het nog wel een keer aandurfde op de fiets. Deze keer liet meneer durfal de kilometerteller bergafwaarts tot 65km/h oplopen, ik bleef wat achter met maximaal 50km/h. Ach, dit ritje mocht hij wel 'winnen' van me. Beneden wachtte hij me op en samen fietsten we richting het restaurant.

Het zat er al goed vol. Hier in Tsjechië doen ze trouwens niet aan avondvullend dineren (behalve als je met een groep van 20 bent met een complexe bestelling die de keuken niet zo snel aan kan). Binnen een uur hadden we voor- en hoofdgerecht op. Je hoort ons niet klagen, we hebben heerlijk en gezellig gegeten. Harold keek gniffelend toe dat ik maar liefst 2 Aperol Spritz dronk (in 1 uur tijd) en kondigde al aan dat ik pap in mijn benen zou hebben op de terugweg naar het hotel. Ik deed alsof ik niet onder de indruk was van zijn woorden. We spraken af om gewoon rustig naar boven te fietsen. Maar dat slakkengangetje dat hij inzette, kon ik niks mee. Ik wilde op mijn eigen tempo fietsen en daar ging ik, Harold achter me latend. Het was inmiddels al donker. Halverwege liepen twee mannen aan de overzijde van de straat bergafwaarts. Harold zat inmiddels ver achter me en een van de twee mannen stak over naar mijn kant van de straat. Nou vind ik dat niet zo prettig zo in het donker, in mijn uppie. Maar ja, het enige dat ik kon doen was stug doorfietsen. Toen ik dichterbij kwam, trof ik een enthousiaste meneer die riep: 'Das ist ja super, super toll!' omdat ik zo snel de berg op ging en hij gedroeg zich alsof hij me stond aan te moedigen bij een wedstrijd. Hij had waarschijnlijk niet door dat ik op een e-bike zat en ik liet 'm mooi in die waan, haha.

Vanmorgen zijn we weer na het ontbijt vertrokken. Allereerst willen we nog even onze ge-elastiekte fietsen met jullie delen:

Harolds spatbord en mijn voorlamp zitten elk vast met een spin. Blijft ook nog goed zitten ook terwijl we af en toe over behoorlijke hobbelwegen stuiteren ;o).

We laten Decin en het kasteel achter ons.

Na zo'n 15km zien we het plaatsje Hrensko aan de overzijde van de Elbe. We besluiten om met de veerpont de Elbe over te steken om het plaatsje te bezoeken. Maar wat een tegenvaller, het overtochtje van 2 minuten kost €9,00 (toeristenprijzen) en dat is nog niet het ergste, de fiets op de pont krijgen moet via een heul steile helling (door het gras). Dat laat ik dan maar even aan Harold over die mijn fiets netjes naar beneden brengt. En eenmaal aan de overzijde wacht ons een lange rij kraampjes met Asidas, Nipe, Loewie Buitton, Volce & Galana en Guppi artikelen van Aziatische verkopers.

Dit dorp schijnt 'de poort' naar de mooie natuur van de Sächsische Schweiz te zijn, maar de entree vinden we heel jammerlijk verpest. Een 500 meter het dorp in is een pleintje dat er nog redelijk uitziet en daar drinken we een kopje koffie.

Daarna weten we niet hoe snel we moeten wegkomen hier. We nemen de veerpont terug... maar die fietsen moeten ook weer omhoog door het gras. Harold gaat voor (op zijn gympies) en hij zegt tegen me dat als ik het niet redt, hij me wel komt halen. Ik zie hem gaan en hij glijdt bijna weer naar achter. Ik doe nog een lichte poging en stagneer. Ik blijf rustig staan en wacht tot Harold komt, maar een alleraardigste meneer met spierballen schiet me snel te hulp en wil mijn fiets naar boven duwen. Dat valt 'm tegen en hij vraagt grappend: 'Wat heb je in die fietstassen zitten, 4 kratten bier of zo?' Samen duwen we mijn fiets naar boven en ik ben hem uiteraard eeuwig dankbaar. We fietsen door en een aantal kilometers later komen we langs grote rotswanden aan de overzijde, met de naam 'Kleine Bastei'.

Het is maar wat je klein noemt.

Ook passeren we Bad Schandau met een historische lift. Vanuit de hoogte heb je vast heel mooi uitzicht op de Elbe.

We concluderen dat we even geen zin hebben in een veerpont, dus we fietsen door.

We komen in Königstein en bovenop de berg zien we de 800 jaar oude Vesting Königstein.

We hebben alle tijd, dus we hebben zin om die vesting te bezoeken. Komootje brengt ons er vast wel op de goede manier naartoe. Nou, dat viel vies tegen. De route gaat heel steil omhoog, door het bos over grote natte en vooral gladde stenen. At en toe verliezen de banden grip op de ondergrond. Omkeren durf ik niet, bang dat ik dan helemaal naar beneden glijd (of erger), dus we moeten door. Drie kilometer ploeteren met stukken van 15 tot 17% stijging! Dit viel even vies tegen, zelfs met e-bike! We komen bezweet aan bij de vesting die 250 meter hoger ligt dan de Elberadweg. Eerst even bijkomen. Daarna koopt Harold de tickets. Niet veel later zoeven we met de panoramalift naar boven.

Een wandelingetje langs de vestingmuur is maar liefst 1,8km. Binnen de muren lijkt het wel een dorp. We schieten een paar mooie foto's, maar die kunnen denk ik niet overbrengen hoe mooi het uitzicht is en hoe indrukwekkend de vesting is.

Als we ons rondje hebben gedaan, is het tijd voor de lunch. We zoeven via de 'gewone' weg naar

beneden en binnen no time zijn we weer de plaats Königstein zelf. We vinden een Gasthof met een niet zo vriendelijke gastheer, maar we hebben trek, dus nemen hem op de koop toe. Harold denkt, ach, laat ik een schnitzeltje nemen en hij krijgt gewoon twee grote-mensen-schnitzels op elkaar gestapeld. Gelukkig is mijn eten (een pompoensoep die lekker smaakt, maar allesbehalve naar pompoen en een omelet) een normale portie. Als Harold even naar het toilet is geweest (misschien wel om zich te ontdoen van de tweede schnitzel), vertelt hij me dat Königstein in 2002 tot aan de rode streep op de foto hieronder onder water heeft gestaan. Dat is haast niet voor te stellen, maar toch.

Na de lunch hoeven we nog maar ruim 5 kilometer tot onze eindbestemming van vandaag, Kurort Rathen. En bij Rathen ligt de grootste attractie van deze omgeving, de Bastei Brücke. Een 76,5 meter lange stenen brug die een kloof overspant. Zus Anita en zwager Stefan zijn hier in juli ook geweest en toen was het er enorm druk. Wij denken dat het nu wel mee zal vallen... nou, nu nog even niet. Allereerst moeten we weer met een pontje naar de overtoom. En het is er druk, drukker, drukst. We zien ons hotel al aan de overkant. De auto is niet welkom in Rathen, dus iedereen moet te voet mee op de boot. Lange rijen aan weerszijden van de oever. Na een half uur zijn we aan de overzijde. We checken eerst in en installeren ons. We hopen dat de drukte tegen het einde van de middag zal afnemen. Vanaf ons balkon hebben we mooi zicht op ons de drommen mensen die aan en af worden gevoerd met de veerpont.

Om 16u wandelen we vanuit ons hotel naar de Basteibrug. Een wandeling van 'slechts' 1,6 kilometer, maar wel weer steil omhoog, het gevaarte ligt 190 meter hoger. Ik breek onderweg nog bijna mijn benen (ik stuiter op mijn knie) omdat ik mijn voeten niet hoog genoeg optil bij de vele ongelijke trap treden. Maar het gaat goed. We merken onderweg dat het inmiddels niet meer zo druk is. En als we helemaal boven zijn, vinden ook wij dat dit wel de mooiste bezienswaardigheid in de omgeving is. Het waait hier behoorlijk, dus we houden onze spullen en de reling goed vast.

En vanaf de Bastei Brücke hebben we ook weer een prachtig uitzicht over de Elbe.

We wandelen tevreden naar beneden en brengen de rest van de middag door op het terras van het

hotel waar Harold zichzelf zowaar trakteert op een Pina Colada. De eerste en mogelijk laatste van dit jaar. Alhoewel we Thailand nog in het vooruitzicht hebben (eind oktober) en daar schijnen Pina Colada's uit een kokosnoot voortreffelijk te smaken. Ik ben benieuwd.

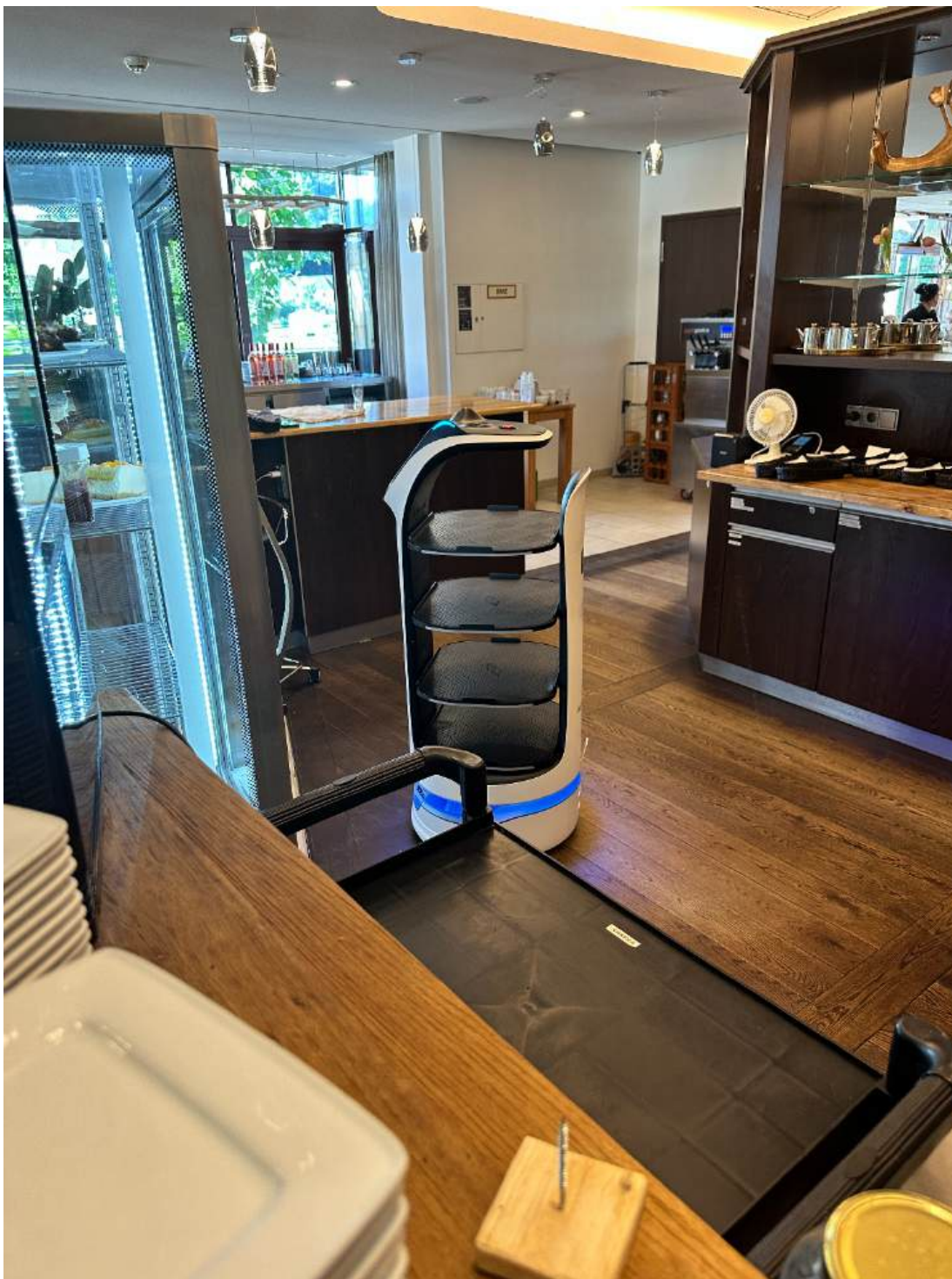

Bij dit hotel is diner en ontbijt inbegrepen, dus we blijven zitten totdat het buffet wordt geopend. Het aanbod valt ons nogal tegen, maar we scharrelen een gezonde maaltijd bij elkaar.

Als we 's avonds weer op de kamer zijn, horen we nog lang het geroezemoes van de vele mensen die wachten (in een lange rij van wel 200 meter!) tot ze de Elbe weer kunnen oversteken en hun auto weer kunnen oppikken.

Dag 8 route Rathen - Dresden (via Basteibrücke)

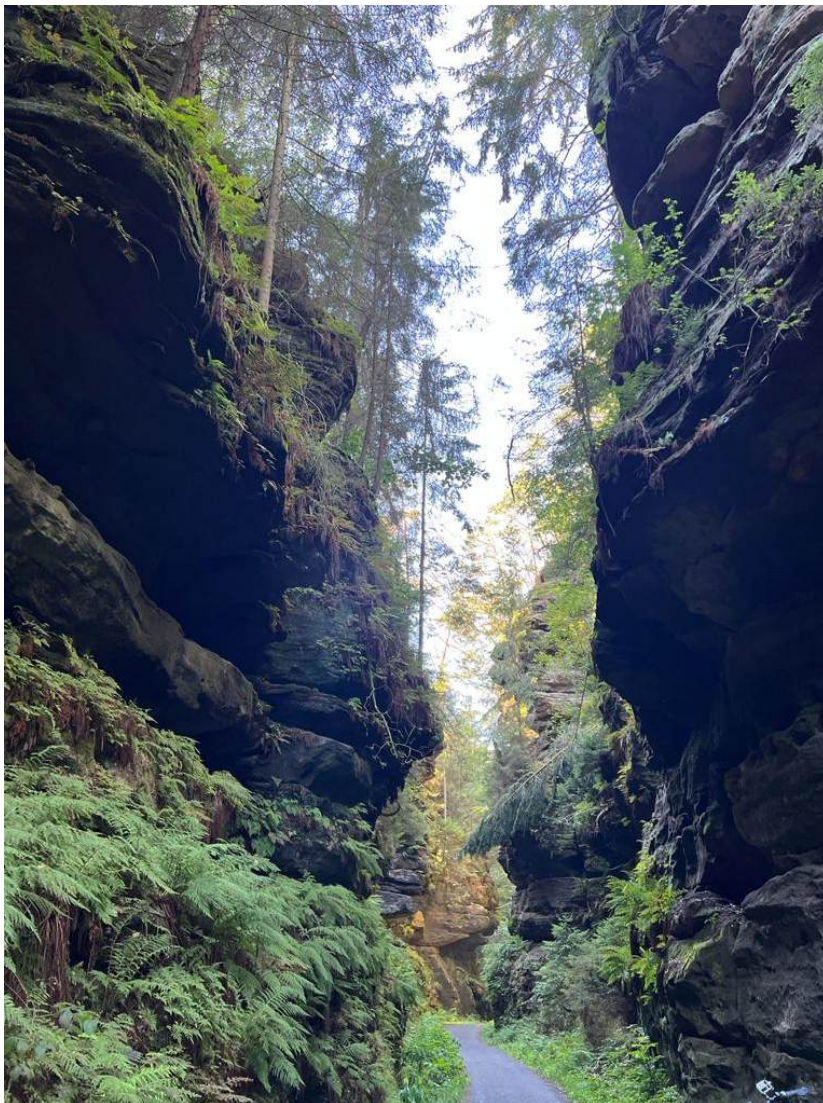
We schoven vanmorgen om 8.30u aan voor het ontbijt en dat was prima en uitgebreid. Dit moest ook precies om 8.30u omdat je van te voren een tijd moest reserveren (Deutsche Pünktlichkeit). Ze hebben hier een leuke 'medewerker' in dienst, een robot die tussen de keuken en bar heen en weer rijdt om gerechten op te halen en borden weg te brengen.

Rond een uur of 9.45u stonden we weer bepakkt en bezakt bij onze raspaardjes, gereed om te vertrekken. Gelukkig realiseerde Renate zich last minute nog dat we het pasje van de kamer nog moesten inleveren.

Omdat we van Anita en Stefan (je weet wel, grote zus en zwager) hadden gehoord dat er nog een mooi

pad was naar de andere kant van de Basteibrug besloten we die te gaan verkennen. Wel een extra 10 kilometer maar dat is voor ons inmiddels een peuleschilletje. Er zat wel weer wat klimwerk in maar tsjonge wat een prachtig pad en dito omgeving.

Na een aantal kilometer komen we op de 'gewone' weg (voor auto's) naar de Basteibrug. Het is nog geen 10.30u en het beide parkeerplaatsen bij de brug lopen al behoorlijk vol. We stoppen bij de ingang en keren weer terug.

Een klein uurtje later zijn we terug in het dorpje Wehlen voor een kopje koffie en daarna de overtocht over de Elbe.

En zoals jullie op de foto's van vandaag kunnen zien is het weer vanmorgen al echt fantastisch. In de middag loopt de temperatuur op tot 24 graden.

Aan de overkant gekomen zetten we koers naar Dresden. Een prachtig fietspad wat golvend en meanderend de loop van de Elbe volgt. We schieten lekker op en besluiten na een uurtje fietsen even een rustpauze in te lassen. Renate moet even een kleine boodschap doen en het lijkt haar wel handig om de telefoon dan in haar achterste broekzak te doen. Bijna goed... Als ze terugloopt, en de telefoon met twee vingers vasthoudt bekent ze eerlijk dat de telefoon in een bepaalde natte substantie is gevallen. Ik zal verder geen details geven en laat jullie fantasie het werk doen. Gelukkig is het tasje van Pandora (wat Renate op alle reizen bij zich heeft en wat de trouwe lezers ongetwijfeld zullen herkennen) ook nu weer voorzien van doekjes en ontsmettingsmiddel. Ze heeft werkelijk alles bij zich. Geen wonder dat ik me iedere keer een breuk til aan die bagagetassen van haar...

We vervolgen onze weg en komen in de omgeving van Dresden. Hier spotten we twee mogelijke stulpjes die uitermate geschikt zijn voor ons. Eerlijk gezegd kunnen we geen keuze maken. Dilemma, dilemma. We horen graag van jullie of we het rechter- of linkerstulpje moeten kopen.

Likkebaardend fietsen we door en genieten we van de prachtige huizen die hier aan weerszijden van de Elbe staan.

Onderweg zien we nog een schip op de Elbe en besluiten we die al joehoe-end in te halen (en dat zonder turbostand).

Niet veel later zien we de brug 'das Blaue Wunder'. Een beetje blauwe verf in het midden van de brug en dan de hele brug een wonder noemen. Beetje goedkoop!

Maar hier moeten we wel zijn voor de lunchlocatie van vandaag: de Schillergarten. Een locatie die ons is aangeraden door echte Dresenezen (of is het Dresenaren of Dresenoniers?). En het is inderdaad een mooie locatie aan de waterkant van de Elbe met een menukaart waar volgens mij wel 997 gerechten op staan!

Renate bestelt een heerlijk deeggerecht met spinazie (Maultaschen) en omdat we nu echt in Duitsland zijn kan ik de verleiding van een echte oud-Duitse Currywurst mit Pommes niet weerstaan.

De bediening is bijzonder vriendelijk en heerlijk ongeremd (op een positieve manier). Als wij beiden ons gerecht op hebben, en ik de groente heb laten staan (want-die-hoort-niet-bij-een-currywurst) word ik door de bedienende dame ter verantwoording geroepen. En Renate helpt haar gerust een handje. Bedremmeld kijk ik naar de grond, realiseer me dan dat ik inmiddels 58 ben en kijk hen uitdagend aan. Renate stelt nog voor dat we de groente kunnen meenemen in een 'doggy bag'. Maar ik besluit tenslotte zelf wel wat ik wel of niet eet! Ik win het 'oogcontact' en laat mijn groente lekker staan. Na de lunch hebben we nog maar 6 kilometer te gaan en dan zijn onze fietsdagen in Tsjechië en Duitsland voorbij deze vakantie. In totaal hebben we ruim 300 kilometer afgelegd. Al snel zien we de prachtige skyline van Dresden.

We fietsen de stad in en worden aangenaam verrast door de prachtige oude gebouwen. Ik had in gedachten dat in WO II de hele binnenstad kapot was gebombardeerd maar er staan nog veel imposante gebouwen overeind. Als we bij ons hotel aankomen (Hyperion) in de binnenstad van Dresden zetten we snel de fietsen weg en de spullen op de kamer om daarna als de wiedeweerga naar de Executive Lounge te gaan om wat gratis drankjes en snacks tot ons te nemen. Dat zit lekker en helemaal omdat het bij de prijs van de hotelkamer in zit. Je bent een verwende bips of je bent het niet. We checken nog even de treintijden van woensdag, de terugreis en komen tot de conclusie dat we 4 uur eerder weg willen dan gepland. Dus maar even met NS internationaal gebeld. En pffff, Renate zit uiteindelijk meer dan een uur met de NS aan de lijn en dan is het nog niet geregeld. Of we maar even de Deutsche Bahn willen bellen om het écht te regelen. Gelukkig laat Renate zich niet uit het veld slaan en binnen no time zijn de juiste tickets geregeld via de Deutsche Bahn. Daarna maken we nog even een korte wandeling door het centrum. Prachtige gebouwen en prachtig weer.

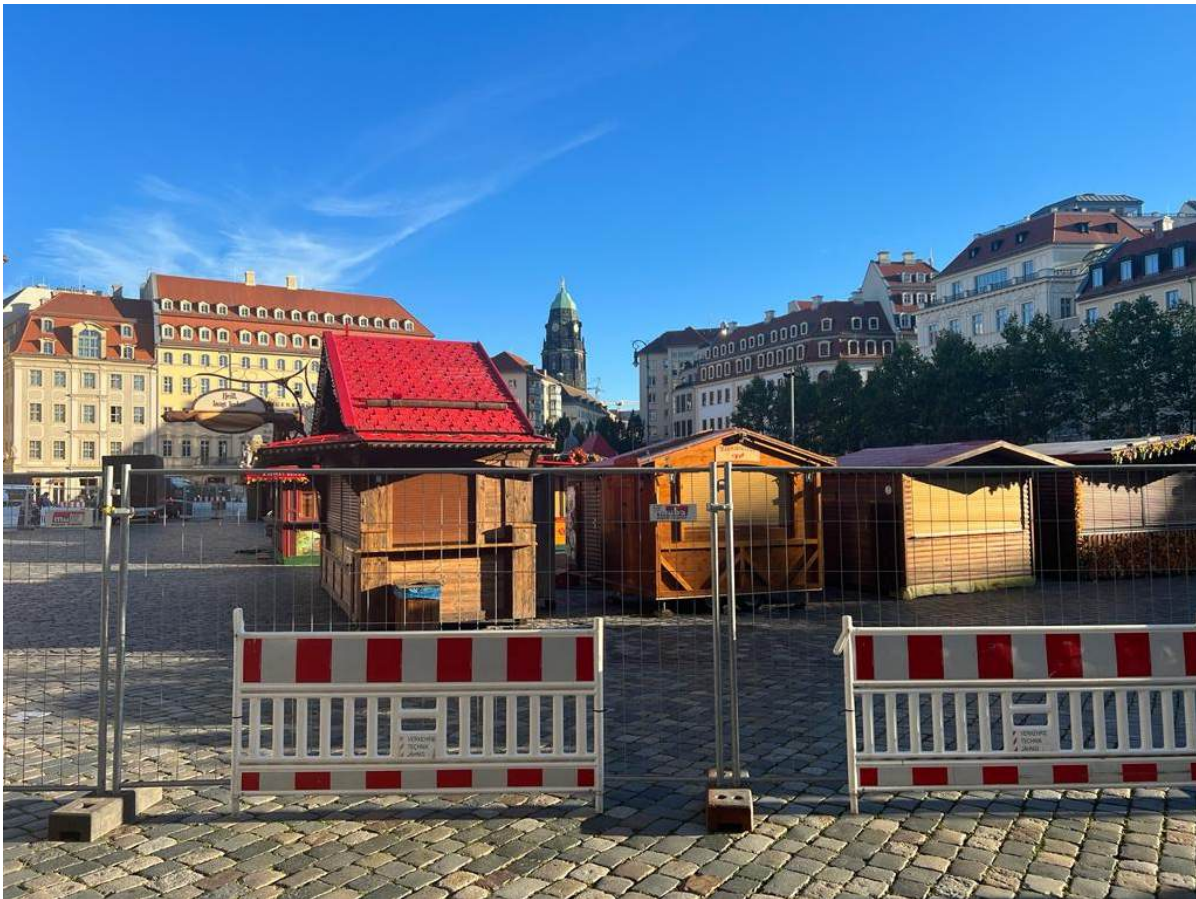

En Renate steekt nog even een kaarsje op in de Frauenkirche.

We vleien ons neder op een terras en bestellen een lichte maaltijd. Renate aan de Flammkuchen en ik aan de New Yorker (een burger).

Tijd om terug te gaan naar het hotel. En als we langs een plein komen zien we dat ze al bezig zijn met het opbouwen van de traditionele kerstmarkt. We fronzen onze wenkbrauwen want dit lijkt ons wat aan de enthousiaste, vroege kant.

We schuiven nog even aan in de Executive Lounge, nemen nog een drankje, typen dit stukje en dan is het wel weer mooi geweest voor vandaag. Morgen gaan we een stadswandeling met gids doen, dus daar lezen jullie nog wel meer over.

Dag 9: Dresden (deel 1)

Na het 'gratis' ontbijt (bij elkaar gesprokkeld in de Executive Lounge) togen we net iets voor 11u naar het plein in het centrum van de Altstadt van Dresden. Daar zat onze gids van vandaag al op ons te wachten. Nicolò. Een rasechte Italiaan die Engels spreekt met een sterk Duits accent 🇮🇹. Ooit literatuur gestudeerd, in de VS gewoond, gids geweest in Praag en nu in Dresden.

We hebben een groep van bijna 20 mensen (druk met toeristen hier in de stad) en we krijgen een rondleiding van ruim 2 uur. Nog voordat we één stap hebben gezet, vertelt Nicolò ons dat in Dresden de beha, condoom en tuinkabouters zijn uitgevonden. En wij maar verwachten dat de tuinkabouters typisch Nederlands is.

We beginnen bij de 103 meter lange muurschildering (Fürstenzug) in de Augustusstrasse.

Hier wordt de geschiedenis van de machthebbers uit Saksen tot de 20e eeuw afgebeeld.

Een paar honderd meter verderop vertelt hij bij een andere muurschildering over de geschiedenis van het socialisme in Oost-Duitsland. En wat blijkt? Vrouwen hadden het (op het gebied van werk dan) makkelijker dan de vrouwen in West-Duitsland. De laatstgenoemden mochten pas vanaf 1953 werken (met schriftelijke toestemming van manlief) en vanaf 1977 (mits het kon worden gecombineerd met het huishouden).

Nicolo leidt ons langs allerlei imposante gebouwen in de Altstadt, zie hieronder de katholieke kathedraal (rechts) met links daarvan het kasteel...

Achterzijde van de kathedraal met het kasteel op rechts...

De poort die de kathedraal verbond met het kasteel...

Het operagebouw (Semper Opera) met een standbeeld van Koning Johann...

En der Zwinger. Een megalomaan groots imposant gebouw met enorme 'binnentuin' die er zo uit zo moeten zien:

Maar op dit moment afgezien van de omliggende bouwwerken nog een grote bouwput is...

Maar wel met nog een paar mooie fonteinen...

Maar dan komt er een aapje uit de mouw. Dit deel heet dan wel 'Altstadt' (oude stad) en aan de andere kant van de Elbe ligt Neustadt. Maar alle bijzonder prachtige en barokachtige gebouwen die hij ons heeft laten zien zijn nog geen 75 jaar oud en nog jonger dan de echte barok gebouwen in de Neustadt. De Altstadt is namelijk in februari 1945 door ruim 1000 geallieerde bommenwerpers gebombardeerd dankzij 'Bomber Harris' (ofwel bommetje Harry) die Churchill net zo lang influisterde dat het bombarderen van Dresden een goed idee was, tot Churchill zonder overleg met zijn achterban akkoord ging. Het waren niet alleen de ontploffende bommen die de Altstadt verpulverden, dankzij de brandbommen ontstond er zo'n grote vuurzee dat er naast de belangrijke gebouwen nog eens 80.000 woningen en 25.000 mensen zijn omgekomen. Op dat punt waren de geallieerden dus geen haar beter

dan de nazi's. Het heeft jaren geduurd voordat Altstadt weer is opgebouwd en zoveel mogelijk in haar oude vorm is teruggebracht. Het ziet er dus wel oud uit, maar schijn bedriegt.

Na de tour besluiten we om een kijkje in de katholieke kathedraal te nemen (en ik gister maar denken dat ik een kaarsje heb opgestoken in de 'Frauenkirche', maar ik was dus gewoon bij de protestanten op bezoek! 🙏)

Bij binnenkomst was een dronken organist een deuntje aan het verkrachten (kan niet anders, wat een takkenherrie!)

Maar ik heb de herrie getrotseerd en heb opnieuw een kaarsje aangestoken...

bij het beeld van Maria.

Vanmiddag pakken we nog 1 keer de fiets en rijden we naar Neustadt. Hierover later meer.

Dag 9: Dresden (deel 2) & Dag 10: reis huiswaarts

Gistermiddag na de rondleiding maar even onze laatste kans op een Currywurst mit Pommes gegrepen. Daarna hebben we nog even de fiets gepakt om Dresden Neustadt te bezoeken. En dat was... mwoah. Nog wel weer een katholieke kerk bezocht...

(en ja natuurlijk ook weer een kaarsje aangestoken).

Daarna nog even een huzaar opgezocht (leuk voor Harold die ooit is opgeleid tot Huzaar van Boreel).

De temperatuur loopt vandaag behoorlijk op, dus tijd voor een ijsje!

We fietsen daarna weer een kilometer of 6 zuidwaarts en krijgen een mooi zicht op de stad Dresden.

Onderweg zien we een bijzondere bbq-boot... op een vlot 🍷

We fietsen naar de luxe wijk Loschwitz (daar waar we deze week onze mogelijke nieuwe stulpjes

hebben gezien) voor een tochtje met de Schwebebahn.

Wat onderweg natuurlijk weer een mooi uitzicht op de Elbe en de stad Dresden oplevert.

Daarna sluiten we onze laatste avond in Dresden af met een maaltje bij Schillergarten (waar we gister geluncht hebben). We zitten heerlijk in de schaduw met uitzicht op de Elbe en genieten van ons 'galgenmaal'.

Dag 10: de reis huiswaarts

Na een slechte nacht (toch wel stress over de terugreis en een slapie die 2 hectare bos heeft omgezaagd in 1 nacht) hebben we vanmorgen de spullen bij elkaar gepakt en stonden we op tijd op het station van Dresden, in het juiste 'vak' (op de borden wordt weergegeven in welk treinstel de fietsen moeten). Het is gelukkig niet zo heel druk op het perron en naast ons lijkt nog 1 andere fiets (met zijn baasje) mee te moeten.

De trein rijdt ruim 5 minuten te laat binnen (goh!) en we staan klaar om de fietsen in te laden. Er zijn twee ingangen voor fietsen in het rijtuig waar we moeten zijn en wij kiezen... de verkeerde (waarom ook niet)! Maar dat hebben we op dat moment nog niet door. Jerommeke Harold duwt mijn e-bike twee fikse treden omhoog en ik pak het stuur bovenaan de trap aan. Maar daarna zit ik - samen met mijn eigen fiets - meteen vast. Ik zie rechts wel een plekje voor 1 fiets, maar ik kan de bocht niet eens maken. Ondertussen duwt Harold zijn eigen e-bike omhoog en deze zou ik moeten aanpakken, maar dat lukt dus niet. De conducteur komt half lachend, half mopperend op ons af, we hadden dus de andere ingang moeten nemen. En hoe komen we daar? Fietsen er weer uit, 3 meter verder lopen en fietsen er weer in. Maar SAPPERDEFLAP! 3 meter verderop kunnen we de fietsen zo naar binnen rijden, geen hoogteverschil!!! 🤦 Met het omboeken (reserveren van fiets- en zitplaatsen) hebben we gekozen voor 2e klasse in hetzelfde rijtuig en dat gaat veel soepeler. Het overstappen in Hannover is geen probleem. Op het stuk naar Hengelo(oooh) lopen we een vertraging van een half uur op. Maar anders hadden we

langer moeten wachten in Hengelo op de Blauwnet/Keolis trein naar Zwolle. Uiteindelijk zijn we 12 minuten later dan gepland in Zwolle. Onderweg nog wel even van de conducteur op onze flikker gekregen dat er geen fietsen mee mogen in de spits (en dat wist ik ook wel, maar was ik voor het gemak even vergeten 😊). Vandaag was dus een goede reisdag, maar het gesleur met de fietsen (met bagage) in en uit de trein was toch wel steeds een dingetje.

Al met al weer een hele fijne vakantie gehad. Geluk gehad met het weer. Leuke dingen meegemaakt (en een paar minder leuke dingen). Mooie gebieden gezien en genoten van prachtige uitzichten. Maar met de fiets in de trein op vakantie? Nee dankje, dat niet weer. Dankjewel voor het meelezen en wellicht tot gauw!